



SEMBR A

Circular n.º 38

31 de Gener de 1953

Donzella! Jove! mira el teu espill

Mollet vol deixar, en una de les pàgines de la seva història, gravat un nom que durant una mesada ha corregut el món, a través de la premsa i de la ràdio, exalçant la seva preciosa puresa que ha defensat fins a donar la seva vida. Es diu Josepa Vilaseca.

Fa cinquanta anys que era una noia, també igual jove, i un home impur que volguent violar-la va ferir-la de mort per posar-hi resistència. Avui la venerem en els altars i es diu: Santa Maria Goretti.

Misteris inescrutables de Déu. Cada dia en el món de la concupiscència i del plaer, homes, igualment impurs, violen donzelles que fins llavors havien conservat el seu estat de puresa.

Una sola diferència els separa. Els dos casos, abans citats, varen emprar la violència; en els casos ordinaris empre l'engany, la hipocresia, la falsetat, revestides de les més belles paraules, de les lloances, del fum d'encens, perfumat, per llençar-les a la deshonra.

Naturalment que això no és castigat per la llei ni per la justícia, perquè no hi ha vessament de sang, però, si, vessament de deshonra i indignitat. I això succeeix un dia, darrera dia, un any darrera any.

Déu que sap i veu totes les coses, de tant en quant, permet algú cas perquè és vegi amb la llum del dia i s'enteri la humanitat de la baixesa de les passions quan aquestes no son refrenades per la virtut.

La fornicació està a l'ordre del dia; l'adulteri passeja descaradament pels carrers, pels cafès públics de les ciutats, es passeja amb trens, automòbils i avions i habita en un sens fi de palaus i famílies, i, no obstant, solament algú que altre cas és descobert per la mort produïda per una arma blanca.

Si buscavem les causes que produeixen aquests xòcs en les ments de la joventut, ¿no us sembla que trobariem l'arrel en la projecció de certes cintes del cel·lulòide i en el desenfrè d'aquests balls exòtics que la civilització europea ha manllevat a les tribus negres? ¿No trobariem la raó en l'actitud, gens raonable, de que la joventut d'avui ha substituït el crucifix de la capçalera del llit per el retrat d'una estrella cinematogràfica?

«De l'abundància del cor parla la boca». L'idea que emplena el cor és la que surt sempre a fora en tots els nostres actes de la vida.

No és extrany, doncs, que periòdicament llegim en la premsa fets repugnants com el d'Artés. Aquella noieta de 12 anys d'Horta d'Avinyó, revestida d'una força que no pot donar la carn, sinó la Carn i Sang Eucarístiques, va defensar de la manera més heròica la virtut de la santa puresa, donant la seva vida generosament.

Quin exemple més formidable i convincent el d'aquesta noieta! Quin fet més repugnant el d'aquell jove, símbol de la concupiscència de la carn d'aquella humanitat que no posa més que la seva confiança en el plaer.

Sempre lo mateix: la humanitat no escarmenta mai. El brill de l'or, la copa del plaer emborratxa els homes i els deixa estenallats en mig del camí de la vida.

Donzelles! sigueu fortes com la petita heroïna. Joves! tingueu seny i seguïu el camí de la dignitat i honradesa.

MN. JOSEP ESTEVADEORDAL, PVRE.

D'altres temps

«En ma darrera perquè ja era massa llarg vaig deixar per la d'avui que la orquesta «Chapins» junt ab lo coro que dirigeix lo instruït jove senyor Joan Santamaria feren sentir el dia de la Festa Patronal a la tocada los «Nets dels Almogavers» omplint de satisfacció a tots els que hi assistiren.

—Lo Jener deixa las bassas plenas— deyant los nostres avis, essent si ho feia indici de bona anyada. Podem alabar lo finit? Considero que sí, atés que los afluhents del Besós de Mollet al N. E. li regalan algunas molas d'aygua.

En l'ofici de la Mare de Déu Candelera hi ha hagut un molt notable «Oh Salutaris Hostia» del mestre Adolf Montfort a solo de baritono tocat per lo jove músich Joseph Durán y cantat també per lo jove músich Vicents Fonolleda ls que foren felicitats.

Ja que he apuntat un refrà, permetim senyor director que'n citi dos més propis de la Candelera: «Si fa bon dia l'os surt de la cova, sino hi ha d'estar cuarenta dias més». «Si la Candelera plora el fret es fora, si la Candelera riu el fret es viu».

(7 - II - 1897)

Vida litúrgica

L'Escolania de St. Vicenç. Quan llegiràs aquestes lletres, volgut lector, haurà inaugurat oficialment les seves tasques l'Escolania de la Parròquia. Una tendra emoció haurà embaumat el teu esperit i unes llagrimetes del teu sentiment delicat hauran rodolat cara avall si es que has assistit a l'acte. Es el primer tast d'una renovació espiritual del nostre poble. No ho oblidem fàcilment sinó coadjuvem, tots junts, a què sigui una bella realitat la transformació dels esperits.

Butlla de la Creuada. En cap llar, que es tingui per catòlica, pot faltar-hi la Santa Butlla. Amb ella obtenim una sèrie de privilegis que enriqueixen el tresor de mèrits i ens redimeix d'un sens fi d'obligacions. Compra totseguit la Santa Butlla.

Una visiteta a Jesús. Ja et recordes, cada dia, de visitar el teu Jesús en el Sagrari? Quants minuts que perds enraonant inútilment que aprofitaries, santament, parlant amb el bon Jesús en el Sagrari.

La Candelera. Es la festivitat litúrgica que tanca la porta al cicle Nadalenc i ens recorda que dintre de poc va a donar començ el temps Quaresmal.

La Santa Missa. Ens hem fixat, amb veritable dolor, que molts i molts catòlics no donen importància l'oïr tots els diumenges la santa missa i fàcilment evadeixen aquesta santa obligació. Hem de convertir-nos en veritables apòstols de la missa dels diumenges, assistint-hi i fent que hi assisteixin.

Conferències d'actualitat. En el Centre Parroquial cada mes es donaran les conferències, a les donzelles, als joves i homes i esposes i mares cristianes. Tornem-nos propagandistes, cada persona en el seu lloc, de l'assistència a les mateixes.

La Passió a Olesa

S'estan organitzant uns autocars per el dia 1 d'Abril, dimecres de Setmana Santa i festiu, traslladar-se a Olesa a presenciar la extraordinària representació de la «Passió» Per a informes i inscripcions adreçar-se a Martí Pou.

Visita a les masies Can Basora i Can Borrell

Aprofitant la festa de la Lliberació de Barcelona ferem, amb el consoci Josep Carol, una visita a dites interessants masies, més que res per concretar sobre el terreny algunes notícies que ens havien estat trameses.

En primer lloc ens adreçarem a Can Basora i amablement atesos per la mestressa tinguem ocasió de conèixer el, en altres temps, oratori avui convertit en celler, que existeix adicional a l'ala esquerra de la masia, construït amb tota seguretat en una de les varies ampliacions que de la casa han tingut lloc. La seva primera construcció ha estat molt modificada, la teulada enlairada i el terra omplert conservant-se no obstant alguns detalls de l'ornamentació a les parets, consistent en sanefes totalment geomètriques. El portal d'entrada, de factura recta, es de pedra excepte la part superior que clou una biga de fusta, cosa realment una mica xocant.

Poc més hi veurem i poc més podia veure's hi, únicament anoten la troballa d'una eixa del tipus «llangardaix» feta ja fa temps i avui col·locada com a refort junt al pou.

La visita realitzada a Can Borrell a continuació mereix capítol apart. La sola visió de conjunt de l'edifici ens porta a considerar-lo com una de les masies més riques del nostre terme. Arquitectònicament parlant cal diferenciar el cos de l'edifici de la torre quina data de construcció resta senyalada a la finestra de primer pis de la façana principal on es llegeix 1628, data segurament força posterior a la de construcció del cos principal de forma simètrica, portada d'arc de mig punt i finestres gòtiques bellament esculpides, lo mateix que una de les de l'ala esquerra. Aquí mateix es troba una única reixa del tipus «llangardaix» col·locada a una petita finestra que dona al avui rebost. En consonància amb la riquesa arquitectònica, les reixes son del tipus entrecreuat i d'una perfecció força marcada.

Mercès a la gentilesa de la mestressa ens fou possible recórrer allò de més interessant que té la masia, o sia la planta baixa i la torre. Unicament senyalarem l'interès d'aquesta tal volta no acabada torre. A la planta, els actuals propietaris amb un sentit digne de tot encomi han restaurat o netejat el terra i els dos festejadors posant al descobert una filera i alguns exemplars de mosaic català blanc i verd segons la diagonal. L'escala de la torre es de les dites de cargol i els pisos superiors no presenten cap detall digne d'ésser ressenyat com no sigui la magnífica vista que des d'ells es gaudeix.

Fins aquí un petit esboç d'una visita. Amb el

Noticiari local

Reis. També aquest any els Reis d'Orient es dignaren visitar Mollet, la nit del 5 de Gener, escampant amb la seva presència, joguines i llaminadures, l'alegria entre els petits de la nostra vila. L'organització fou tan perfecta com sempre i la presentació més cuidada que cap any. Cal felicitar sincerament als entusiastes organitzadors de la rebuda, l'Associació d'Antics Alumnes de l'Acadèmia Mollet.

Dels noms dels carrers. Vàries vegades s'ha ocupat SEMBRA dels noms dels carrers de Mollet, defensant la restauració d'aquells que representen o han representat quelcom d'interès en la història local i entre ells destacàvem els de Pineda Fosca a l'actual Italia, el de l'Estany al de l'Església, el de Cases Noves al Portugal, etc., sens oblidar aquells que a camí o carretera segueix nom d'alguna localitat veïna.

Un dels darrers «Vallès» ha indicat la conveniència de restaurar el de «Pineda Fosca» lo que va completament d'acord amb el nostre pensar i escriure. Sabem la dificultat que actualment presenta, dificultat de tràmits legals que malgrat tot creiem son factibles de solucionar-se i hauria de fer-se, no sols per el de «Pineda Fosca» sinó per tots aquells que ho mereixessin després d'un estudi a fons.

Sant Antoni. La tradicional festa es perd per moments. Aquest any ni tan sols Ofici cantat hi hagué i la desfilada per la benedicció fou migrada en excés. Això ens fa recordar lo que ens digueren de la dificultat que tingueren els organitzadors de la Cavalcada de Reis per trobar cavalls. Tan materialitzat està el món que ni per aquestes solemnitats tan boniques es pot fer un petit sacrifici? Es perderà l'Ofici, es perderan les sarjanes i tantes altres coses perquè «el pressupost no ho permet» però es conservarà el ball rodó per exemple, per que és «lo essencial de tota festa».

temps ens proposem reconstruir la història de cada una de les masies molletanes així com aixecar els plànols, fer fotografies de lo més interessant i fer els possibles per tal de que es conservi o es reconstrueixi lo de veritable interès per la història local. Sols ens fa falta temps i col·laboració per part de propietaris, masovers i coneixedors que no dubtem conseguir, doncs el nostre entusiasme i la nostra afició no tenen límits.

JOSEP M.^a SUÑE.

Dates i dites

Ens trobem a una escola de Sevilla. Vázquez, noi de poble, que es troba fora de casa, es despideix del professor Don Carles, al donar començ les vacances de Nadal que va a passar joiosament al costat dels seus. Sols el pensar-hi fa que no escolti amb atenció els consells del professor qui li diu:

—Home, Vázquez, li fa molta falta aprofitar el temps. A veure si estudia a fons.

A lo que l'alumne li contestà molt seriosament:

—Igualment Don Carles. Moltes gràcies.

El 22 de Gener de 1509, el Papa Juli II va crear la Guàrdia Suïssa.

Lluís Felip visitava a Talleirand durant la darrera malaltia d'aquest.

—Sir —es queixava Talleirand— estic sofrint les penes de l'infern.

—Ja?— preguntà Lluís Felip.

Certa vegada un novell va enviar una comèdia al conegut escriptor anglès Bernard Shaw, proposant-li que la firmés amb ell i es repartissin els ingressos.

—No poden enganxar-se junts un cavall i un ase— li contestà Shaw.

—Es vostè molt lliure de refusar-me la seva firma —li replica el novell— però no li toleraré que m'anomeni cavall.

Una Banca es una institució on li deixaran diners si pot presentar proves suficients per demostrar que vostè no ho necessita.

Quina llàstima que els humans no puguin canviar-se els seus problemes entre ells. Tots saben exactament com resoldre els dels altres companys.

El fet va ocórrer a la primera guerra mundial. Un modest pescador bermeà, comandat per Teòfil Basterrechea, va endintar-se sens donar-se'n compte, en aigües angleses. De cop i volta un submarí anglès surt hi es col·loca al costat de l'embarcació.

El Comandant del submarí els parla en espanyol sens que Teòfil pugui contestar-li.

—Ja es veu que vostè és germanòfil.

—Jo no— tartamudeja.

—Llavors... és vostè anglòfil?

—No, no tampoc.

—Llavors, vostè què és?

—Soc Tiòfill!

El que treballa amb les mans es un obrer, el que treballa amb mans i cap es un artesà. El que treballa amb mans, cap i cor es un artista.

PE-GA.

Vida del Centre

Defuncions. El 28 de desembre entregava l'ànima a Déu en Salvador Plantada i Font, soci del Centre i col·laborador espontani en quantes ocasions es presentaven. La seva pèrdua fou sentida per tots i des de SEMBRA volem testimoniar-ho novament a la seva desconsolada mare.

Amb quinze dies tan sols de separació fallesquen Marian Pou i Maria Martí de Pou, avis de la família Pou-Montoliu i de Joan Pou. Als familiars i d'una manera especial a Mercè Pou, del nostre elenc dramàtic, donem el nostre més sentit condol.

El dia 11 del corrent i a Vallirana, lliurava la seva ànima a Déu després de ràpida malaltia, el pare de Mn. Joan Borràs. Assitiren a l'enterrament representant al Centre els membres de la Junta, Vilà i Suñé quins transmeteren a Mn. Joan el nostre sincer condol que des de SEMBRA tornem a manifestar-li.

Prometatges. Els volts de Nadal son sempre propicis als prometatges i aquest any no era d'esperar que la previsió fallés. Primer fou el consoci i fins avui entussiasme element de l'elenc dramàtic Joan Albertí, també cap de la Creu Roja local, amb Paquita Danès. Poc després el consoci i magistral prestidigitador aficionat local Rafael Gordi amb Enriqueta Marimón i darrerament el consoci Emili Segalés amb Eva Recasens i el consoci Josep Truyols amb la entussiasme pianista de l'elenc dramàtic Mercè Suñé. Ni cal dir que a tots ells donem l'enhorabona i desitgem molt acert en aquest pas previ a la formació d'una cristiana llar.

Teatre. Després d'un any de repòs, novament a l'arribar les festes nadalenques, en Lluquet i Rovelló alegraren petits i grans amb els seus acudits. Les representacions dels tradicionals «Pastorets» de Folch i Torres, foren un èxit i el conjunt molt més acertat que el dels darrers anys, respectant l'opinió del comentarista del «Vallès».

Els dies 22 i 25, es posà en escena «La Caraba» de Muñoz Seca, obra complicada per la molta mobilitat dels personatges, de la que l'elenc del Centre tregué tot el profit que calia esperar d'una manera especial en la segona representació que resultà quasi perfecta.

Aquests mateixos dies es presentà per volta primera l'elenc infantil amb l'obra «L'Hereu Pruna» que fou molt ben interpretada per els novells artistes.

Per a properes representacions i principalment per Quaresma, ja ben aprop, es preparen entre altres les següents estrenes: «El primer plet» «El enemigo público n.º 88», «Chiruca» i l'èxit més gran de tots els temps, l'immortal obra de Pemàn «El Divino Impaciente». Com a repeticions «El port de les boires», «El gato y el canario», «Una noia per casar», etc.

Cine. Malgrat les nostres bones intencions es veu que el Cine no es el nostre fort. Es procuren programets que dins de les nostres possibilitats, limitades per motius materials i altres que no es del cas detallar, reuneixen aquelles condicions indispensables de moralitat i entreteniment. El públic no respon com seria de desitjar i el nostre Cine va tirant únicament per omplir aquelles diades en que res més podem ofrenar als assiduus assistents al Centre.

Deport. Darrerament i al terreny local han tingut lloc tan sols dos partits, un contra el Teià i altre contra el Parets. El primer, molt igualat i emocionant fou guanyat justament per els nostres que demostraren lo que es pot quan un àrbitre sap actuar com deu fer-ho. En canvi el segon es perdé clarament per la superioritat en el tir dels forasters, la poca sort dels nostres i l'actuació decepcionant i mancada d'autoritat del col·legiat de torn encar que no influís decisivament en el resultat final. El darrer diumenge, dia 25, al camp del Claret es logrà una gran victòria després de l'actuació més completa dels nostres en lo que va de temporada. El resultat final de 40-52 diu prou ben clar lo que va passar en el camp de joc.

Conferència per joves i homes. El 23 de desembre proppassat tingué lloc al Centre a càrrec també de Mn. Estevadeordal, la segona d'aquesta tanda de conferències a la que assistiren bon nombre de joves i homes. Quan es distribueixi aquest exemplar de SEMBRA segurament haurà tingut lloc o estarà anunciada la tercera a la que queden convidats tots els molletans.

Secció Pessebrista. Durant els dies de festa compresos entre el de Nadal i el de la Candelera haurà estat visible a la sala-museu del Centre el pessebre consistent en dos diorames executats per els socis Parera, Torrents i Tugas i endemés els pessebres infantils en que els petits artistes hauran après a manejar guix i pintures.

El diumenge, dia 4, pujaren els de l'Associació de Pessebristes de Barcelona a fer una visita als pessebres locals i el dia 18 corresponderen els nostres desplaçant-se a Barcelona. Uns i altres restaren encantats de la visita, confiant poguer-ho celebrar cada any amb més esplendor tal volta.

Sorteig de la «Panera». Fou l'afortunat en Joan Llonch, de Santa Perpètua, qui tot seguit prengué possessió de lo que era seu fent un donatiu de 50 pessetes a la caixa del Centre. Molt agrafts.

Museu. Han enriquit la col·lecció zoològica una òliva i un mussol. Durant aquests dies també han estat exposades les fotografies primeres de llocs típics o d'interès històric de la nostra Vila, que fa el consoci Josep Carol i que es destinen el Museu.

El passat dia 26, els socis Josep Carol i Josep M.^a Suñé, visitaren les masies Basora i Borrell essent molt ben atesos per els masovers i propietaris respectivament. Les observacions i anotacions que feren poden llegir-se apart en aquest mateix exemplar de SEMBRA.

Donatiu. Mn. Ramón Artola ens ha enviat, destinat a SEMBRA, el donatiu de 25 ptes. que sincerament agraïm.